

Avramul

ORGAN INDEPENDENT — CULTURAL, ECONOMIC ȘI DE INFORMAȚII — DIN VALEA CRISULUI ALB.

APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.
 REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
 BRAD.

ABONAMENTE: 30 lei anual, 6 luni 40 lei,
 Instituțiuni și bănci 150 lei.
 Muncitorii minieri 50 lei.

APARE ÎN FIECARE JOI

Școala superioară țărănească

D. prof. Gusti este omul care, în aceste vremuri de fundamentală prefacere pe teren școlar, lipsea ministerului culturii poporului. Sîredelind afund în pătura prea puțin studiată: mediul rural, avînd o adîncă intuiție a realităților, — trece la înfăptuiri.

Preocuparea de căpetenie a d. ministru Gusti este ridicarea prin cultură a satului. Deci, ochii săi sunt ațintiți mai mult asupra școlii sătosești, aceea care e chemată să răspîndească lumină și căldură sufletească pînă în cele mai adînci straturi ale poporului. Și e bine așa.

Trebue ridicată prin cultură pătura țărănească, arborele nostru național; căci prin știință de carte își va fixa clar, în suflet și inimă idealul național. Nu se știe ce ne aduce ziua de mâine; trebue să fim pregătiți.

„Poporul nostru este cel mai desăvârșit aluat, cu care se face totul pentru mărirea neamului, dacă arătându-i cu bunăvoință, vom deștepta în el încrederea, perdută prin secolii de suferință și înșelătorie; dacă vom căuta prin pilde să-i dovedim ce poate să scoată el de pe pămîntul său.

Să-l convingem cu exemple că el e unul din rurali cei mai fericiți, ca întindere de pămînt, din Europa; că el locuiește c țară binecuvîntată prin situația sa fizică; că pămîntul pe care asudă la muncă este unul din cele mai rodnice și că-i trebue numai pricepere mai de aproape a sistemului de cultură actuală pentru a fi mai cu cuprindere și mai mulțumit ca în prezent“.

Și în acest scop d. ministru a hotărît să înființeze o școală, cu scopuri practice, ce a denumit-o „Școală superioară țărănească“.

Deocamdată vor lua ființă cinci școli superioare sătosești, cu titlul de experiență. Cu organizarea lor a fost însărcinat d. inspector general școlar P. Petrescu, o strălucită personalitate a învățămîntului nostru primar și d. I. C. Petrescu, prof. universitar, fost învățător.

Deoarece și Bradul va fi unul dintre cele cinci centre, unde va funcționa o astfel de școală, d. inspector general P. Petrescu a venit săptămîna trecută în orașul nostru, pentru a se consfătuși cu profesorii, învățătorii și ceilalți intelectuali din ținutul nostru, care-i interesează problemele școlare.

În ședința ținută în sala profesorală a liceului, d. inspector general a făcut următoarele comunicări:

Școala, pe care o preconizează s'o înființeze ministerul, propriu zis va

face parte din ciclul al II-lea din învățămînt. Ea nu dă drept la nici o diplomă, ci intenționează să pregătească și să dea pe viitorii conducători ai satelor: primari, preș. comit. școlare, notari (în vechiul regat) etc.

Durata cursurilor vor fi de 4 luni. Cursurile vor începe la 1 Nov. și se sfîrșesc la 1 Martie.

D. Inspector general școlar P. Petrescu

Elevii cari vor fi obligați să frecventeze școala vor avea vârsta între 18—25 ani. Indiferent că sunt căsătoriți sau nu. Numărul total al elevilor într'o astfel de școală nu va trece peste 35, fiind deocamdată, câte unul din fiecare comună.

Selecția tinerilor designați a merge la această școală se va face cu ajutorul învățătorului și preotului.

Cunoștințele ce le vor căpăta în această școală vor fi în legătură directă cu viața dela țară; astfel, vor învăța despre agricultură: sol, subsol, analize, întreținere, etc. Pomicultura: semănare, îngrijire, altoire, etc. Pășuni, păduri etc. Contabilitatea agricultorului. Cultură generală: Istoria românilor, geografia țării, religie etc. Educația cetățenească: drepturile și datoriile cetățeanului etc.

Tot timpul cât vor dura aceste cursuri, elevii vor fi interni. Aci se va aplica în largă măsură conducerea de sine a școlii.

Directorul, — căci va fi un director designat de minister, nu va avea alt rol decît să supravegheze. Elevii vor fi acei cari lucrează efectiv. Ei vor face cumpărăturile pe piață, ei vor împărți alimente colegilor lor, ei vor face contabilitatea cheltuelilor; într'un cuvînt ei vor conduce totul.

Materiile ce se vor preda sunt împărțite pe ședințe.

Întreținerea elevilor, plata profesorilor ar costa pe minister 250—260.000 lei. *Absolvenții acestei școli vor beneficia de reducerea serviciului militar.* În principiu s'a hotărît înființarea acestei școli la Brad, fiind afiliată liceului „Avram Iancu“.

Buletin politic.

INTERNE

Membri delegațiunilor permanente ai partidului liberal dacist au fost chemați pentru ziua de 30 Sept. Sîmbătă în Capitală.

Duminică 1 Oct., a avut loc ședința comitetului central al partidului.

Partidul Național-agrar a avut o întrunire la bistrița-Năsăud.

Au luat parte și dñii Octavian Goga, I. Petrović, Stan Ghîțescu, Văljan etc.

Convenția comercială și economică încheiată cu Spania cari a expirat în 4 Oct. c., a fost prelungită pe 2 luni pînă la 4 Decembrie a. c.

Președinții organizațiilor județene precum și membrii Comitetului Central ai partidului liberal-georgist, au fost convocați pentru o șfătuire în ziua de 4 Oct. *

Mareșalul Prezan se află grav bolnav la moșia sa din județul Roman.

Principele Nicolae, Sîmbătă a sosit în București.

D. M. Popovici ministru de justiție a plecat Sîmbătă seara la Sovata, unde va avea o întrevvedere cu d. Maniu.

La Sovata va sosi și d. Mihalache. După aceste întrevederi va fi convocat comitetul executiv al partidului național-țărănesc.

EXTERNE

Principesa Elisabeta a Greciei, a logodit cu contele bavarez Toering.

În Cuba a început altă revoluție. S'a produs o gravă ciocnire între comuniști și trupă. Cinci persoane au fost ucise iar 16 grav rănite.

D. Stoica, ministrul României la Sofia a fost primit în audiență de Regele Boris.

Se comunică că d. Titulescu, a avut la Geneva — Sîmbătă 30 Sept., întrevvedere de două ore și jumătate cu d. Paul Boncaur.

Apoi, d-sa a văzut pe d. Beck, ministrul de Externe al Poloniei și pe preș. delegației turcești.

— Zilele acestea se va deschide la București conferința internațională de căi ferate.

Vor lua parte 240 reprezentanți ai administrațiilor de căi ferate europene. Deasemenea vor participa și delegații Sovietelor.

— Se vor schimba bancnotele de 1000 lei. Operațiunile de schimbare vor începe la 16 Oct. c., Biletetele noi vor avea un desen diferit de cele actuale și vor fi executate în mai multe culori.

— Ideea dezarmării întâmpină dificultăți.

În China — ținutul Ping Kiang — bîntue frigurile palustre. Această epidemie a săcerat, pînă acum, peste 50.000 oameni.

Cadavrele — cele mai multe — rămân neîngropate, deoarece nu se găsesc oameni cari să se ocupe cu această meserie.

În Franța, — în ținutul Beauvais, — poporul englez și francez au ridicat un monument în amintirea victimelor — 47 la număr — de pe dirijabilul „R. 101“.

Suferințe basarabene

Cei cari cred că e mai rău la noi decât oriunde pe lume și-și blastămă țara n'au decât să se uite ce se petrece la Rușii comuniști de peste Nistru.

Sânt acolo sate moldovenești mari, frumoase și vechi. Unele diutr'insele sânt din timpurile cele mai depărtate: alți oameni decât dâșii nu s'au pomenit acolo. Pe o samă dintre dâșii i-au mănât ostașii ruși când duceau războiu cu Turcii prin locurile noastre.

Acuma omul Guvernului îi despoaie de tot ce au. Agonisita de atâția ani se împrăstie în mâinile tâlharilor. Clopotele au amuțit în biserici. Iar, pentru că sârmanii de ei își apără avutul, credința și familia, călăii s'au pus asupra lor să-i mute în celalt capăt al Rusiei, în Siberia cea înghețată.

Uni, fug spre noi căutându-și mântuire. Dar pe ghița Nistrului îi urmăresc puștile și mitralierele. Morții nu se îngroapă; îi rup câinii flămânzi.

Ajutor nu le putem da la ei acasă; numai pe fugari îi putem primi cu toată dragostea. Dar din nenorocirea lor grozavă să ne deprindem: a ne prețui și iubi țara asta miloasă și bună. (Neamul Românesc).

N. Iorga

Citiți cărțile bune!

Unul din mijloacele prin care se poate ridica starea morală, intelectuală și materială a unui popor, este școlară.

Privind asupra situațiunii școlare din țara noastră, vedem cu bucurie (mai ales acum după războiu), că numărul lor s'a înmulțit pe fiecare an, așa încât putem zice că nu mai există comună fără școală. Cu toate acestea însă, rezultatele nu sunt atât de îmbucurătoare. Multe sunt cauzele. Cele mai însemnate sunt: copilul săteanului absolvind cursul șc. primar se dă cu totul ocupațiunilor de gospodărie — afară de puținii cari urmează în alte școli, — așa că de carte nu-și mai amintesc.

Cunoștințele căpătate în școală, multe sau puține se uită. Din cauza aceasta mulți ajung a nu mai putea să citească, ori să scrie ceva. Acest neajuns însă, oamenii cu dor de binele neamului, au căutat să-l înlăture prin diferite mijloace, între cari primul loc îl ocupă bibliotecile. În țările civilizate atât prin orașe cât și prin sate, se găsesc biblioteci de mult. În țara noastră cele mai vechi biblioteci le avem în București, Iași și alte câteva orașe. Biblioteci pentru săteni însă, s'au înființat abia în anul 1897, când neșitul și marele Spiru

Haret, pe atunci Ministru al Cultelor și Instrucțiunii publice, înființează de odată peste 320 biblioteci pe care le atașează pe lângă șc. rurale. Că era nevoie a se înființa astfel de biblioteci nu mai incupe discuție. De ce! Fiindcă mijloacele săteanului pe atunci erau restrânse ca și acum. Atunci, ca și acum chiar de se găseau sau se găsesc din cei cari cumpără, din neștiință dau banii pe cărți rele, în care în loc de povești bune, de îndrumări spre bunul trai, de sfaturi cum să-și alcătuiască gospodăria sau să-și caute sănătatea, cumpără numai lucrări care le otrăvesc sufletul și le strică inima. Trebuie știut de toată lumea că, precum printre florile câmpului se găsesc unele cari ascund otrăvuri vătămătoare, tot așa și printre cărți se găsesc unele cu otravă sufletească. Câte miș de sinucigași și asasinați n'au fost decât tristul rezultat al cetirii romanelor veninoase? E știut că sunt unii oameni fără suflet, unii negustori vrășmași nouă, cari nu doresc binele neamului, și cari caută să câștige parale ne păsindu-le nimic dacă scrierile lor, pline de otravă, aduc rău țării și neamului nostru. Sfătuesc pe oricine și mai ales pe săteni, să alerge și să ceară cărți (ce se dau gratis spre a se ceti) dela bibliotecile de pe lângă școalele primare, unde se găsesc tot felul de cărți, care le arată cum se cresc albinele, cărți care să-i învețe despre cultura și păstrarea legumelor, despre sistemele de altoit, despre agricultură, arătându-le felurile de pământ și plantele ce reușesc în fiecare pământ, apoi modul de îngrijire și lucrare al pământului, despre îngrijirea vitelor, alegerea lor; despre îngrijirea sănătății și tot ce-i va fi folositor în viață.

Se mai găsesc și cărți cu poezii și povești frumoase și instructive, apoi cărți în care e scrisă istoria neamului, faptele bărbatilor cari au muncit fără preget și cari chiar și-au jertfit viața pentru apărarea patriei. Iubiți săteni și cititori, când aveți timp liber căutați și citiți, căci gustul de citit este cel mai bun chezaș al culturii, căci el, fiind o neconținută nevoie de știință și desfătare sufletească, vă ține mereu în legătură cu cartea prin care ca printr'o fereastră fermecată, te poți uita peste timp și spațiu, văzând toate câte au fost și câte sunt; căci cartea e arhiva umanității. Cine are gustul de citit nu se teme de urât și de singurătate, căci n'are decât să deschidă o carte și să stea de vorbă cu înțeleptii și cu poeții, să vadă îndepărtatele frumuseți ale firii, să admire virtuțelc prea rare și să-și lumineze mințea și pașii prin sfaturile ce-i dă experiența veacurilor și prin îndemnul ce-i aduc cărțile noi. Citiți dar cât mai mult cărți bune, căci cititul lor, nu e decât o convorbire cu oamenii cei mai cinstiți ce au fost, sunt și vor fi!

Ioan Trifan

Inceput de carieră

2. Alegerea posturilor

de: Mibo

Am eșit din școală cu o erezie. Ajunsesem să ne disprețuim corpul și să trăim mereu atrași numai de „spiritualitate“...

— „Spiritualitatea este ce este în lumea aceasta“ — ne-o repeta directorul adesea.

— Spiritualitatea este eternă. Omul trebuie să tindă către acea spiritualitate divină din care a fost creat. Nu stomacul și umplerea lui, este adevăratul scop al vieții...

Și cu acest idealism pur, ne mai trecea de foame. Căci, fără să vorbesc cu patimă, pe atunci fasolea era la mare onoare. Zilnic, nu lipsea de pe masa noastră. Era războiu; și țara trebuia să dea ostașilor ce avea mai bun...

Ne mai cumpăram dela Nistor, — șoferul școlai — atunci când aveam bani, — câte „un sfert de pâine“, cu 5 lei. Și, Doamne, bună mai era!...

Dar de se nimerea să ne găsească directorul, ne muștra cum se cade:

— Lasă cărmoaia băete. Stați tăți zăua cu cărmoaia sub nas! Luați vreo carte și citiți. Nu vă gândiți numai la burtă.

Astfel, ne-am obișnuit să trăim, mai mult în imaginație, să ne închipuim viața neînținată, ca între îngeri, iar realitatea ca 'n vis.

Din pricina aceasta doi, cei mai buni colegi M. Buruiiană și D-tru Mihalache, s'au distrus, îndată ce au dat cu capul de realitate. Ei au fost primele pierderi, pe frontul luptelor dintre „spiritualitate“ și realitatea crudă...

* * *

M'am dus la București, ca să-mi aleg post, cu ceva mai târziu decât ceilalți colegi. Funcționasem puțin în satul vecin. Viața reală mi se părea cu totul ostilă. Acum însă, era anunțat, că nu vom fi numiți decât în teritoriile alipite. Cu toate acestea, speram, că voi fi favorizat de soartă și voi fi lăsat acolo unde doream.

Voi cere audiență la dl ministru și trebuie să-mi aprobe să rămân în patria mea.

Dar numeroasele audiențe pe la mai marii zilei, m'au făcut să înțeleg, că sunt un

Din Aninoasa

În Aninoasa, de câțeva vreme, nu există început de an școlar, fără agitații șoviniste. Harnici preoții (reformați și rom. cat.) se dedau cu mare îndrăsneală la aprigă acțiune de maghiarizare, a tot ce nu este ungar, dar slab din punct de vedere al caracterului. Ei strigă cu gura mare și scriu în toate panflete ungurești (ex. Keleti Uisag din 16 și 19 Septemvrie 1933 și Erdely Lapok din 19 Sept. a. c.) că toți copiii de Ceh, Polon, Rutean, Italian, German, Sârb etc... trebuie, în virtutea libertății vinovate, acordată de statul român, să fie injectați cu virusul șovinist maghiar încât din ei să crească, cei mai buni unguri și cei mai infocați revizionisti.

Ba mai mult, chiar Românii, cari din obișnuință mai vorbesc în familie, limba maghiară, trebuie să-și crească odraslele în același spirit revizionisto-șovinist. Pentru ajungerea scopului nu se ostenesc a se folosi de orice mijloace. Încearcă chiar să intimidizeze autoritățile.

În calea lor a adus D-zeu pe directorul școlai primare. Acesta, a sesizat Ministerul Instrucțiunii de toate abuzurile și îndrăsnelele acestor preoți, încât Ministerul, a ordonat aplicarea legii față de toți acei cari s'ar lăsa seduși de iridentistiții interesați.

Deaci, directorul școlai are zilnic neplăceri, iar ziarele ungurești, fluera a pagubă. Credem că ar fi cazul să se ia măsuri mai drastice contra lor. M.

Cântec popular

Foaie verde mărăcine

Ce-o avea lumea cu mine?

Nu-i fac nici-o stricăciune,

Doar iubesc ce-i drag pe lume.

Doamne, dușmancele mele,

Fă-le, Doamne, petricele,

Sătrece cu neica pe ele.

Doamne, dușmanii mei,

Fă-i, Doamne, bolovănei,

Să trec cu mândra pe ei.

Doamne, dușmanului meu,

Dă-i Doamne... da nu-i da rău:

Dă-i un plug cu patru boi

Și ia-i ochii amândoi,

Dă-i un car cu patru roate

Și ia-i mâinele din coate!

Culese de P. Pătroescu-Polovragi.

— Statele-Unite ale Americii și-a construit un hidro-avion (avion care merge și pe apă) ce a costat-o 20 milioane lei.

Pe oră face 240 Km. și poate purta zece bombe marine.

„ce“, atât de neînsemnat, încât, oricât aș insista, este zadarnic.

Trebuie să mă deprind cu ideea plecării în necunoscut. Dar tare-mi era groză de lume, de besna în care se sbate.

Și unde să mă duc? Nu cunoșteam nici Ardealul, nici Basarabia. N'aveam pe nimeni la care să mă duc. Fusesem la Cluj, o singură dată și mi se păruse totul, foarte frumos, dar cumplit de neînțeles.

Ardealul însă mi-era drag din copilărie. Imi vorbise mama, care era de origină ardeleană. Citisem orice carte-mi căzuse în mână și care spunea de viața și suferințele de acolo. Ne vorbise mult, fostul nostru învățător, mort în războiu pe la Ghimeș. Imaginea și cuvintele lui, erau mai vii ca oricând, în conștiința mea. Acest om, avea adevărate presimțiri.

— Copii, mai sunt frați de ai noștri peste Carpați și peste Prut — ne repeta în lecții, cu orice ocazie potrivită.

— Ei sufăr sub stăpânire străină. Nu uitați. Va suna ceasul în curând. Vom fi che-

Arborii fructiferi și importanța lor

Arborii, și cei fructiferi îndeosebi, sunt foarte trebuincioși în jurul caselor dela țară.

Vara și toamna ei ne dau fructele lor atât de plăcute și gustoase, iar prin ei înșiși când acești arbori sunt întreținuți conștiincios împodobesc foarte frumos locurile pe unde trăesc.

În toate anotimpurile arborii fac un adăpost contra vânturilor, ferindu-ne casele de o parte din furia lor. Iarna mai cu seamă acest adăpost este foarte bine simțit. El devine și mai apreciat atunci când în jurul fiecărei case dintr'un sat întreg găsim copaci, căci s'a văzut din experiențe sigure că în mijlocul arborilor clima este mai puțin aspră.

Arborii fructiferi pot deveni la țară și un izvor pentru traiu, dându-ne un venit oarecare. Acest venit este cu atât mai important cu cât întreținem copacii mai bine, cu cât punem mai multă grijă, mai multă dragoste chiar în cultura lor.

Ei ne dau o ocupație ușoară, căci după ce au fost puși în pământ, nu cer decât puține îngrijiri, anuale și cât se poate de plăcute. Sămânța lor se seamănă mai întâiu într'un loc deosebit numit răsadniță și de acolo după doi dela răsărire putem să ducem tinerele plante în locul unde va trebui să-și facă viața.

Acolo se fac gropile trebuincioase pentru acest scop. Ele trebuiesc făcute largi (pot să aibă chiar 1 m. diametru și 0,40 adâncime) și la o depărtare între ele atât de mare încât copacii când vor crește să nu se atingă niciodată între ei. Gropile le umplem cu pământ bun și în acest pământ așezăm rădăcinile copacilor, căutând a păstra rădăcinilor pozițiunea ce au avut-o în pământul răsadniței.

Fiecare gospodar dela țară trebuie să aibă la îndemână pământ bun, căci are trebuință de dânsul foarte adesea în grădina sa. Pentru a-l avea, trebuie să facem mai la o parte în grădină o groapă (de formă dreptunghiulară de obicei) în care punem toate gunoaiile și toate resturile vegetale ca să putrezească. În această groapă e bine să păzim trei despărțituri și în fiecare din aceste despărțituri se aruncă resturile din timpul unui an.

Când vara este seacă, cum se întâmplă foarte des la noi, atunci pentruca putrezirea să se facă mai ușor, este trebuincios să mișcăm gunoiul și să-l udăm.

În al treilea an, pământul bun despre care am amintit mai sus, este făcut din putrezirea acestor rămășițe și deșertând a treia parte din groapa cu gunoiu, putem să-l întrebuințăm umplând groapa făcută pentru a așeza plantele aduse din răsadniță.

După doi sau trei ani dela răsădire va trebui să altoim copăceii. Arborii fructiferi neal-

mați să ne dăm viața pentru ei. Și dacă noi nu vom mai trăi, să fiți voi, viteji ca smei din poveste.

Și lacrimii îi umezeau ochii... Aveau trei copii, pe care nu știu cine-i va crește...

Dar Transilvania, îmi era din ce în ce mai dragă. Credeam, că oamenii aceia, cari au suferit o mie de ani, ne vor mânca de bucurie, pe noi cei cari suferind sub altă stăpânire, am avut norocul să ajungem la libertate, cu un ceas mai devreme și am avut timp să picurăm o lacrimă și pentru ei.

Gândurile acestea îmi dădeau mai mult curaj de a pleca în lume...

Mă reped în oraș și-mi cumpăr o hartă. Îmi concentrez în minte toate cunoștințele geografice despre Transilvania. Județul H... este cel mai românesc.

— Domnule, mă adresai unui domn care împărțea posturile cu multă bună voință...

— Cari posturi sunt vacante în județul H.?

— Nu căuta d-le posturi în Transilvania, d-ta n'al cetit dispoziția d-lui ministru:

toți nu ne recompensează îndeștul munca noastră, pentru că fructele reie căpătăm dela ei, nu sunt plăcute la gust, dându-ne mai mult un arbore de pădure sălbatec, de cât un arbore fructifer propriu zis.

Altoirea se face foarte ușor și fiecare om poate să învețe această operațiune, care este un foarte frumos exercițiu pentru cineva, ce locuiește la țară.

În adevăr, ce lucru poate fi mai nobil decât acela prin care se caută să se perfecționeze creațiunea? Ce plăcere mai mare poate să simtă cineva decât când vede că poate face minuni, când vede că din părul ce făcea pere care nu puteau fi mâncate, poate să scoată niște fructe ce se topesc în gură?

Da, îmi place foarte mult să văd cum prin mâna mea trandafirii es frumoși, cum pe copăcelul acela fără valoare îl pot face să dea niște flori atât de frumoase.

Dar fructele ce le dau copacii altoiți de mine îmi par mult mai bune, mult mai plăcute la gust, pentrucă mă văd oareșicum părintele lor și părintele cum să nu-și iubească fiii, ori și cum ar fi ei? În grădina noastră însă putem să facem cât am voi de bine, să alegem ce este bun și ce ne place, încât cu mâna sigură putem face dintr'un măcieși un trandafir frumos, iar dintr'un mărcine putem face arborele fructifer ce-l dorim.

(Va urma).

Plata învățătorilor suplitori.

Ministerul Instrucțiuni a dat o decizie prin care stabilește modul de salarizare a învățătorilor suplitori.

Pentru cazurile de boală și de naștere, când ministerul nu poate plăti salariul întreg al suplitorului precum și pentru studii universitare se pot acorda concedii membrilor corpului didactic primar plătindu-se suplitorii din salariul titularului, după cum urmează:

I. 1700 lei lunar în municipii și în orașele de categoria 2 și 3;

II. 1500 lei lunar pentru școale primare din celelalte orașe;

III. 1200 lei lunar pentru școalele din comunele rurale.

Acelaș tratament se va aplica și membrilor corpului didactic primar, cari nu au putut fi detașați pentru apropiere între toți, însă numai cu avizul motivivat al Inspectorului școlar respectiv.

„Nimeni nu mai ocupă posturi, decât în Basarabia“. Căci toți se fereau de Basarabia „comunistă“?!

Ei ce să fac? Mi-au trebuit două zile pentru a mă convinge să plec în Ardeal și acum, nici acolo nu se mai poate.

Dar această convingere trebuie s'o duc la îndeplinire.

Pentru ce am sacrificat eu atunci toate planurile mele, toate combinațiile de viitor, și m'am hotărât să plec în necunoscut?

Am început din nou seria audiențelor. Cu mari greutate am primit favoarea de a mi se da un post în Ardeal. Și numeroase planuri, au început să se țese în mintea mea. Și din ce în ce idea că voi cunoaște Ardealul, că voi putea face și eu ceva pentru ei, prindea rădăcini tot mai adânci.

Am căutat pe hartă. Mi-am ales postul din comuna U.

— Ați putea dv. să-mi dați vreo lămurire în legătură cu școala din comuna U., județul H. Întrebați pe dl cu tabloul posturilor vacante.

Povățuiri creștinești pentru săteni.

Ajută celui năcăjit

Dumnezeul nostru al creștinilor este Dumnezeul păcii, al dragostei și al iubirii de oameni. De aceia nicio lege de pe lume nu învață pe oameni atâta de mult să facă fapte bune cum ne învață sfânta noastră Evanghelie. De aceia nici nu este pereche învățaturii sale blânde în lumea întreagă. Și potrivit învățăturilor Domnului nostru Iisus Hristos, scrise în sfânta Evanghelie și în povățuirile sfinților părinți ai Bisericii noastre, creștinul este dator a face numai fapte bune. Iar printre acestea stă ajutorarea celor în năcazuri și în suferințe sau în primejdii.

De știi vre-o văduvă bătrână și săracă, du-te și-o ajută; de cunoști copii săraci și fără ajutorare, hrănește-i, îmbracă-i și dă-le sprijin să învețe carte; de auzi de vre-un bolnav sărac, du-te și-l mângâie și-l ajută să cumpere leacuri; că mare pomană sânt toate aceste fapte și mare răsplată vei avea de la Dumnezeu.

Nu trece cu nepăsare pe lângă omul năcăjit, ci întreabă-l ce năcaz are și-l mângâie cu o vorbă bună, sau cu o povață, sau cu vre-un ajutor. Că mare pomană este a ajuta celor năcăjiți.

De ești pe cale și vezi că altuia i s'a stricat căruța sau îi moare vita, sau i s'a întâmplat vre-o nenorocire, nu trece cu nepăsare pe lângă dânsul, că greu păcat faci, ci oprește-te și vină-i în ajutor cum vei putea mai bine.

De ești în căruță și vezi vre-un drumet pe jos, oprește-te și, de ai loc, ia-l cu tine până la locul în care îl poți duce, și de-i bătrân și de-i tânăr, cunoscând că mare ușurare îi vei face și frumoasă faptă creștinească săvârșești.

Să fim blânzi și iubitori de oameni, precum și Dumnezeul nostru este „Dumnezeul mililor și al îndurării și al iubirii de oameni“.

Milă trebuie să avem și de vite. Să le hrănim, să le adăpăm și le căutăm la boală. Nu este iertat a bate vitele, nici a le chinui în munci peste puterea lor.

† Visarion, Episcop de Hotin.

Cinema „ORIENT“ Brad

Duminecă 8 Oct.

»Gloria«

zborul peste ocean

O dramă zguduitoare de aviație, în 10 acte

cu: Brigitte Helm, Gustav Fröhlich, Fritz Kampers și Hugo Finher.

— Da! imediat. (după o mică pauză).

— La U., aveți local propriu, pentru doi învățători și locuință corespunzătoare.

— Vă mulțumesc! Mi-am luat ordinul de numire și am plecat.

Acum toată nădejdea-mi era în hartă, o deschideam mereu și mă uitam la comuna aleasă. Mi se părea că văd școala aievea pe hartă, cu grădină mare, frumoasă, cu tot materialul didactic necesar, cu bibliotecă, muzeu, o școală ideală...

Dar ia să mă uit odată bine: Ultima gară este într'adevăr în acea comună?

Da, într'adevăr. Ultima gară e U. Ce bine că mi-am ales așa. În cazul când voi vedea că nu mă acomodez, trenul va fi aproape. Mă voi întoarce acasă la mama, că mai bine ca acolo, nu-i nicăiri.

Cu primul tren am părăsit Bucureștii. Harta o păstram ca ochii din cap. Din când în când o desfăceam și mă uitam la... școala... mea. Și mintea îmi fugea neconținut dela școală la gară și înapoi, făuriud mii de planuri.

(Va urma).

